

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 215/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť D. B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 25. septembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2014 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 25. septembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 33/02 zo 14. decembra 2004 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 44/2005 z 23. novembra 2005 uznaný za vinného v bode 1/A, 1/B z pokračovacieho trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „Trestný zákon“) vo viacčinnom súbehu s trestným činom vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2 z trestného činu poškodzovania cudzej veci formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b) a § 257 ods. 1 Trestného zákona.

Návrhom doručeným krajskému súdu 9. februára 2012 sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania pre skutky v bodoch 1/A a 1/B rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 T 33/02, v ktorom uviedol, že bol odsúdený bez dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybné preukazovali jeho vinu, odsúdený mal byť na základe nepravdivej výpovede chráneného svedka M. T. V návrhu poukázal, že podľa obžaloby sa mal na vražde K. K. podieľať aj D. H., ktorý bol v samostatnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/04 spod obžaloby oslobodený, rozsudok nie je právoplatný. Sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania žiadal, aby bol okrem iných svedkov vypočutý D. H. a F. R., ktorý vypovedal v prospech D. H. a o ktorého výpovedi sa sťažovateľ dozvedel až z rozsudku vo veci D. H.

Sťažovateľ uvádza, že to znamená, „... že ja D. B., sedím vo väzení 14 rokov na skutkovej podstate ktorá sa takto za účasti D. H. stať nemohla. Skutok vraždy K. K. sa nestal tak, ako ho opísal prokurátor vo svojej obžalobe 2 Kv 109/99.“.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 25. septembra 2012 návrh sťažovateľa zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013 tak, že ju zamietol.

Najvyšší súd uviedol v odôvodnení označeného uznesenia, že niet žiadneho dôvodu, aby boli vypočutí navrhovaní svedkovia H. a R., pretože obaja vypovedali v inej trestnej veci, ktorá nemá žiaden vplyv na skutky, za ktoré bol odsúdený sťažovateľ.

Podľa sťažovateľa to teda „Znamená to, že i ja som mohol ako svedok v konaní s D. H. 2 T 4/04 odmietnuť predvolanie a ako svedok sa vyjadriť, že niet najmenší dôvod rešpektovať predvolanie Krajského súdu pretože sa jedná o inú vec?

Ako svedok som musel prísť na jeho pojednávanie a rešpektovať zákon, prečo teda nebolo to isté právo vypočuť mnou navrhovaného svedka rešpektované súdom a navyše keď sa jedná o veľmi dôležitých svedkov v môj prospech, ktorí môžu ešte viac spochybniť tvrdenie chráneného svedka?

Do dnešného dňa som väznený na maximálne pochybnej skutkovej podstate trestného činu vraždy K. K.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že boli porušené jeho základné práva označené v sťažnosti uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 25. septembra 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013, aby zrušil uznesenie najvyššieho súdu a prikázal mu, aby nariadil krajskému súdu vypočuť navrhovaných svedkov H. a R.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 25. septembra 2012

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby a právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti uzneseniu krajského súdu bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ podal a rozhodol o nej najvyšší súd. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd zistil, že právoplatné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013 bolo sťažovateľovi oznámené doručením rovnopisu uznesenia do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody R. 12. júla 2013.

Podľa judikatúry ústavného súdu v prípade právoplatného rozhodnutia podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, nie však jeho právnomu zástupcovi (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03, III. ÚS 332/04, II. ÚS 246/06).

Sťažovateľ podal svoju sťažnosť ústavnému súdu so sprievodným listom, v ktorom uviedol, že ide o prepracovanú sťažnosť z 18. júla 2013. Na poštovú prepravu ju podal 16. januára 2014.

Podanie sťažovateľa z 18. júla 2013 ústavný súd vybavil odložením podľa § 23a zákona o ústavnom súde, o čom bol sťažovateľ upovedomený prípisom č. k. Rvp 16817/2013-13 z 9. októbra 2013, v ktorom uviedol: „Vaše podanie z 18. júla 2013, o d k l a d á m e bez ďalšieho procesného postupu, pretože nejde o návrh, o ktorom by Ústavný súd Slovenskej republiky mohol a mal meritórne konať a rozhodovať podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), a nie je ani orgánom pre ustanovovanie právneho zástupcu sťažovateľom (týmto je príslušné Centrum právnej pomoci).“ Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nepovažoval podanie sťažovateľa z 18. júla 2013 za návrh, o ktorom by mohol konať.

Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 17. januára 2014 preto nemožno považovať za doplnenie „odloženého“ podania, ale za nový návrh na začatie konania, resp. novú sťažnosť.

Lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde proti právoplatnému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013 uplynula 12. septembra 2013. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 17. januára 2014, t. j. zjavne po uplynutí tejto lehoty.

Zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03), a preto ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2014